

การสำรวจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ.ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียน
ในรายวิชาการเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษ
A Survey of Grammatical Errors in Paragraph Writing in English B.A.
by Second Year English Majors Taking English Paragraph Writing

ธนาภัสร์ สนธิรักษ์¹ สุภาวีร์ เลิศผาติวงศ์²

ภาวิณี บุญจันดา³ จูติรัตน์ รักษาศรี⁴ และพระหน่อแสง ออคคเสน⁵

Thanaphat Sonthirak, Supawee Lertpatiwong,

Pawinee Bunchanda, Thitirat Ruksasri, and

Ven.Nawsaeng Aggaseno

(Phattadon43@hotmail.com)

Received: August 08, 2020
Revised: November 16, 2020
Accepted: November 24, 2020

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสำรวจข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และ 2) เพื่อรวบรวมข้อมูลและแนวทางเพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน และพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ. จำนวน 36 คน ที่เรียนรายวิชาการเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ใบงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าแยกเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนระดับย่อหน้า 4 ด้าน ได้แก่ 1) รูปแบบย่อหน้า 2) โครงสร้างย่อหน้า 3) ไวยากรณ์และโครงสร้าง และ 4) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้

¹ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

² สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

³ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

⁴ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

⁵ สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

อักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ พบว่าข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคมีเปอร์เซ็นต์สูงสุด คิดเป็น 58.72% ซึ่งประกอบไปด้วยข้อผิดพลาดด้านการใช้คำไม่ตรงบริบท การใช้รูปแบบกริยาไม่ถูกต้อง และการใช้คำนำหน้านามผิด คิดเป็น 10.57, 9.56 และ 8.89% ตามลำดับ และองค์ประกอบหลักในการเขียนเพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจน ง่ายดายน่าสนใจ และถูกต้องตามความนิยม จึงควรมีหลักสูตรรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าในหลักสูตรของทุกสาขาวิชา ซึ่งควรนำเนื้อหาทั้ง 4 ด้านดังกล่าว มาบรรจุในหลักสูตรรายวิชาต่อไป

คำสำคัญ : ความผิดพลาดทางไวยากรณ์, การเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ, วิชาการเขียน
อนุเฉพาะภาษาอังกฤษ

Abstract

The purpose of this article research was 1) to survey grammatical errors in paragraph writing in English program and 2) to collect information and guideline for English teaching learning and for English curriculum development for undergraduate students the faculty of Humanities and Social Sciences at Nakhon Sawan Rajabhat University. The population in this study were 2nd year students 36 students in English program, B.A., who study English Paragraph writing subjects in the first semester of the academic year 2019. The instruments in this research were assignments for writing English paragraphs and forms to use to record errors in writing English at the paragraph level individually. The results of the research showed that from the analysis of errors in paragraph 4 level writing that is 1) paragraph style 2) paragraph structure 3) grammar and structure and 4) using punctuation, the use of capital letters and spelling. The highest percentage of grammatical and sentence structure errors, accounting for 58.72%, consisting of errors in incorrect usage of words Incorrect use of verb forms and the use of wrong prefixes are 10.57, 9.56 and 8.89% respectively and the main elements in writing to communicate to the readers clearly, easily, interesting and correct according to

popularity. Therefore, there should be a paragraph-level English Writing course in the curriculum of all academic discipline which should include the content of all 4 areas in the next course of study.

Keywords: Grammatical Errors, Paragraph Writing in English, English Paragraph Writing Subject

บทนำ

ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระดับนานาชาติทั้งในแวดวงธุรกิจและวงการศึกษา ดังนั้นการเรียนในระดับอุดมศึกษาจึงเน้นการสอนทักษะภาษาอังกฤษทั้งสี่ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งล้วนเป็นทักษะที่จำเป็นในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ ในบรรดาทักษะภาษาอังกฤษเหล่านี้ ทักษะการเขียนถือเป็นทักษะที่สำคัญเมื่อเราต้องการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ แสดงความคิดเห็น ตลอดจนการอธิบายชี้แจงเรื่องราวไปยังผู้อ่าน อย่างไรก็ตาม ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ค่อนข้างยากดังที่ Cornbleet and Carter (2001) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่ผสมผสานหรือเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งสอดคล้องกับ Dixon and Nessel (1983) ที่กล่าวว่า การถ่ายทอดความรู้และความคิดโดยผ่านการเขียนไม่ใช่งานที่ง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าภาษาที่ใช้เป็นภาษาต่างประเทศ Grensing (1988) พบว่า 2 ใน 3 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยไม่สามารถที่จะเขียนจดหมายสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องนัก ซึ่งปัญหาที่พบในการเขียนมาจากหลายประการไม่ว่าจะเป็นการไม่รู้คำศัพท์ ใช้คำศัพท์ผิด ผิดหลักไวยากรณ์ ใช้คำขยายไม่ถูก การลำดับเนื้อหาความคิดสับสน และไม่รู้จักกลยุทธการเขียน เป็นต้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก และมีความสลับซับซ้อน เพราะผู้เขียนต้องขบคิดแก้ปัญหาว่าจะถ่ายทอดความคิดที่มีอยู่ให้ปรากฏเป็นตัวหนังสืออย่างไร จึงจะทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงกัน ยิ่งหากเป็นการเขียนในภาษาอังกฤษก็จะอาศัยความรู้ความสามารถอีกหลายด้าน เช่น การใช้คำ การใช้ไวยากรณ์ เป็นต้น การจะเขียนได้ดีผู้เขียนต้องฝึกเขียนเป็นประจำ ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทักษะการเขียนมักจะถูกละเลย นักเรียนมีโอกาสเขียนความเรียงน้อยมาก เนื่องจากไม่มีการสอบเขียนในข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย (นิธิดา อติภทรนันท์, 2539) อีกประการหนึ่ง ครูมักจะไม่สอนวิธีเขียนความเรียง

เพราะเชื่อว่าเกิดจากความสามารถทางภาษาเฉพาะบุคคล Grabe and Kaplan (1989) กล่าวว่า นักการศึกษาเชื่อว่างานเขียนมีความแตกต่างตามภาษาและวัฒนธรรม ด้วยเหตุนี้การเขียนจึงเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดเรียนรู้ได้โดยการศึกษา ตัวผู้เขียนเองสามารถเรียนรู้กลวิธีการเขียนหลากหลายได้เช่นกัน

Angelova (1999) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการและผลผลิตในการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถทางภาษาความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง การใช้กลไกในการเชื่อมโยงความรู้ด้านการควบคุมและตรวจสอบเกี่ยวกับงานเขียน กลยุทธ์ในการเขียน และลักษณะเฉพาะของนักเขียนที่ดี Beare (2000) กล่าวเพิ่มเติมว่า ในบรรดาปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ มีนักวิจัยหลายท่านชี้ให้เห็นว่า กลยุทธ์ในการเขียนน่าจะเป็นปัจจัยที่โดดเด่นที่สุดซึ่งสามารถแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างนักเขียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จได้ ในอดีตได้มีการศึกษาวิจัยอย่างต่อเนื่องในด้านความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์ในการเขียนและความสามารถในการเขียน (Raimes, 1987; Luekiatpaisarn, 1991; Chotirat, 1998; Lynch, 1998; Jarunthawatchai, 2001) ข้อสรุปของงานวิจัยส่วนใหญ่พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสูงจะใช้กลยุทธ์ในการเขียนบ่อยกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนที่ต่ำกว่านอกจากนี้ผลงานวิจัยอื่น ๆ ยังพบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนไทยยังคงอยู่ในระดับ ปานกลางหรือต่ำ (Jandaprom, 1988 ; Puapunte, 1989) สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ถึงแม้ว่านักศึกษาจะพัฒนาความเข้าใจของตนเองในการใช้กลยุทธ์ในการเขียน และสามารถเขียนงานต่าง ๆ ได้ในชั้นเรียน แต่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มนี้ยังไม่เคยได้รับการสอบถามอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนและการวัดระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามที่กล่าวไปแล้วในเบื้องต้น การใช้กลยุทธ์ในการเขียนน่าจะเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพและจำเป็นที่ช่วยให้นักศึกษาได้ทำงานเขียนอย่างประสบความสำเร็จ

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าแนวทางหนึ่งที่จะได้ข้อมูลคือ การทำวิจัยเรื่อง การสำรวจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ. ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
2. เพื่อรวบรวมข้อมูลและแนวทางเพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน และพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เรื่อง “การสำรวจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ.ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษ” ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยประเภทคุณภาพ และผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ และการเขียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
2. รวบรวมข้อมูลการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษจากใบงานการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเรื่อง “Myself” ในรายวิชาการเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาตรี ศศ.บ. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ที่ลงทะเบียนวิชาการเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 เรื่อง จำนวน 36 ฉบับ
3. กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ ดังนี้
 - 3.1 การใช้กาลเวลา (Tense)
 - 3.2 การใช้กริยาช่วย (Verb to be)
 - 3.3 การใช้คำบุพบท (Preposition)
 - 3.4 การไม่ใส่คำกริยาในประโยค (Verb Missing)
 - 3.5 การใช้คำนำหน้านาม (Article)
 - 3.6 การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา (Subject verb Agreement)
 - 3.7 การใช้หน้าที่ของคำ (Part of Speech)

4. วิเคราะห์ข้อมูล สรุปและจัดกลุ่มประเภทข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาตรี ศศ.บ. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ลงทะเบียนวิชาการเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

5. สรุปผลและอภิปรายผลการศึกษารูปแบบพรรณาวเคราะห์

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้เพื่อสำรวจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ. ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษ และเพื่อรวบรวมข้อมูลและแนวทางเพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน และพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบคำอธิบายดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาในด้านรูปแบบย่อหน้า (Paragraph format) และยอดรวมของข้อผิดพลาดแต่ละประเภท

ประเภท	รวม	%
1. รูปแบบย่อหน้า (Paragraph format)		
1.1 ถูกต้อง (correct format)	25	69.45
1.2 ไม่ถูกต้อง (incorrect format)	11	30.55
1.2.1 ไม่มีการย่อหน้า (no indentation)	9	25
1.2.2 มีการย่อหน้ามากกว่า 1 ครั้ง (more than 1 indentations)	2	5.55
รวม	36	100.00

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่ (69.45%) ใช้รูปแบบการเขียนย่อหน้าได้ถูกต้อง และข้อผิดพลาดในด้านรูปแบบย่อหน้าที่พบ (30.55 %) เกิดมาจากสาเหตุที่สำคัญ คือ ไม่มีการย่อหน้า (no indentation) ของอักษรตัวแรกของย่อหน้า ซึ่งพบมากกว่างานเขียนที่มีมากกว่า 1 ย่อหน้า คิดเป็น 25% และ 5.55% ของข้อผิดพลาดในด้านรูปแบบย่อหน้าตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดเป็นจำนวนที่พบได้จากงานเขียนของนักศึกษาทางด้านโครงสร้างของย่อหน้า (Paragraph structure)

ประเภท	รวม	%
2. โครงสร้างย่อหน้า (Paragraph structure)		
2.1 โครงสร้างถูกต้อง (correct structure)	30	83.34
2.2 โครงสร้างไม่ถูกต้อง (incorrect structure)	3	16.66
2.2.1 ไม่มีประโยคแสดงใจความหลัก (no topic sentence)	1	2.38
2.2.2 ไม่มีประโยคสนับสนุนใจความหลัก (no supporting sentence)	1	2.38
2.2.3 ไม่มีประโยคลงท้าย (no concluding sentence)	1	11.90
รวม	36	100.00

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า คิดจากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง N = 36 นักศึกษาส่วนใหญ่ (83.34 %) เขียนย่อหน้าได้ถูกต้องด้านโครงสร้าง คือ มีองค์ประกอบหลัก 3 ประการ ได้แก่ มีประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุนใจความหลักและประโยคลงท้าย และข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในด้านโครงสร้างย่อหน้า จาก 16.66% คือ การไม่มีประโยคลงท้าย (11.90%) ส่วนการไม่มีประโยคแสดงใจความหลัก (no topic sentence) และการไม่มีประโยคสนับสนุนใจความหลักมีเปอร์เซ็นต์ที่เท่ากัน คือ 2.38%

ตารางที่ 3 แสดงลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษาในด้านไวยากรณ์ (Grammar) และโครงสร้างประโยค (Sentence structure)

ประเภท	รวม	%
3. Grammar & sentence structure		
3.1 การใช้รูปประโยคไม่สมบูรณ์ (Sentence Fragments)	35	13.78
3.1.1 No ‘subject’	13	5.12
3.1.2 No ‘verb’	22	8.67
3.2 การเรียงส่วนขยาย (Run – on Sentences)	18	5.14
3.3 กริยาไม่เปลี่ยนตามพจน์ของประธาน (subject-verb agreement)	18	5.14
3.4 รูปแบบของกริยาไม่ผันตาม กาล (verb – tense)	25	7.14
3.5 การใช้รูปแบบกริยาที่ไม่ถูกต้อง (verb form)	57	16.29
3.5.1 การใช้รูปแบบกริยาที่ไม่เท่าเทียมกัน (no pararellism)	19	5.13

3.5.2 การใช้รูปแบบกริยาผิดหลังบุพบท / กริยาบางตัว (wrong verb forms after preposition / certain verbs)	38	10.86
3.6 การใช้คำนาม (singular / plural nouns)	32	9.14
3.7 การใช้คำนำหน้านาม (determiners)	53	15.14
3.8 การใช้คำบุพบท (prepositions)	41	11.17
3.9 การใช้คำไม่ตรงกับบริบท (wrong word choice)	63	18
3.10 การเรียงลำดับ (word order)	5	1.43
3.11 การใช้คำอ้างอิง (use of reference terms)	3	0.86
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด ในด้านไวยากรณ์ (grammar) และโครงสร้างประโยค (sentence structure) ได้แก่ การใช้คำไม่ตรงกับบริบท (wrong word choice) = 18% รองลงมา (16.29%) ได้แก่ การใช้รูปแบบกริยาที่ไม่ถูกต้อง (verb form) และการใช้คำนำหน้านาม (determiners) = 15.14% ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด (0.86%) ได้แก่ การใช้คำอ้างอิง (use of reference terms) ซึ่งมีเปอร์เซ็นต์ที่ใกล้เคียงกับข้อผิดพลาดในด้านการเรียงลำดับคำ (word order) ซึ่งพบได้ 1.43%

ส่วนข้อผิดพลาดด้านอื่น ๆ ได้แก่ รูปประโยคไม่สมบูรณ์ (sentence fragments) ซึ่งพบรวม 13.78% แบ่งเป็น การไม่มีประธานของประโยค (no subject) = 5.12% และการไม่มี (no verb) = 8.67

ข้อผิดพลาดด้านการเรียงส่วนขยาย (run-on sentences) กับการไม่เปลี่ยนกริยาตามพจน์ ของประธาน (subject-verb agreement) พบได้ เท่ากันคือ 7.09% ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กริยาที่ไม่ได้ผันตามกาล (verb-tense) = 9.85% จากข้อผิดพลาดที่พบในด้านการใช้รูปแบบกริยาที่ไม่ ถูกต้อง (verb form) ซึ่งพบ 22.44% แบ่งเป็นข้อผิดพลาดทางด้านการใช้รูปแบบกริยาที่ไม่เท่าเทียม (no parallelism) = 7.48% การใช้รูปแบบกริยาผิดหลังบุพบท/กริยาบางตัว (wrong verb forms after preposition/certain verbs) = 14.96% ตามลำดับด้านข้อผิดพลาดในการใช้ คำ นาม (singular/plural nouns) พบได้ 12.60%

ตารางที่ 4 แสดงประเภทและจำนวนของข้อผิดพลาดที่พบจากการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาในด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ

ประเภท	รวม	%
4. Punctuation & Mechanics		
4.1 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation)	71	31.14
4.1.1 ไม่มีเครื่องหมายจุลภาค (no commas)	57	25
4.1.2 ใช้ เครื่องหมายจุลภาค แทนเครื่องหมายมหัพภาค (wrong use of commas)	14	6.14
4.2 การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ (use of capital letters)	96	42.11
4.2.1 ไม่ใช้อักษรตัวใหญ่ (no capitalization)	34	14.91
4.2.2 ใช้อักษรตัวใหญ่ผิดที่ (wrong use of capitalization)	62	27.20
4.3 การสะกดคำ (spelling)	61	26.75
รวม	228	100.00

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นถึงรายละเอียดข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษา ทางด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการสะกดคำ (Punctuation and mechanics) ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ข้อผิดพลาดด้านการใช้อักษรตัวใหญ่ (Capitalization) พบมากที่สุด (42.11%) ส่วนข้อผิดพลาดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation) และการสะกดคำ (spelling) พบในเปอร์เซ็นต์ที่ใกล้เคียงกันคือ 31.14% และ 26.75% ตามลำดับ

จากตารางแสดงให้เห็นรายละเอียดดังนี้ 1) ในด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation) จากข้อผิดพลาดที่พบรวม 31.14% ประกอบด้วยการไม่มีเครื่องหมายจุลภาค (no commas) = 25% และการใช้เครื่องหมายจุลภาคแทนเครื่องหมายมหัพภาค (wrong use of commas)= 6.14% 2) ในด้านการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ (use of capital letters) ซึ่งพบข้อผิดพลาดรวม 42.11% ทางกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย การไม่ใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ (no capitalization) พบทั้งสิ้น 14.92% และการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ผิด (wrong use of capitalization) พบทั้งสิ้น 27.20% และ 3) ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ (spelling) พบทั้งสิ้น 26.75%

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้เรื่อง “การสำรวจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ.ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษ” ผู้วิจัยได้สรุปและอภิปรายผลสามารถนำเสนอและเข้าใจได้ง่ายขึ้นดังนี้

1. จากผลการวิเคราะห์และข้อมูลดิบเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในด้านรูปแบบย่อหน้า และโครงสร้างย่อหน้า ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการสอนการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษาได้ทราบความหมาย ความสำคัญของการเขียนย่อหน้า รูปแบบของย่อหน้า โครงสร้างของย่อหน้า การเขียนประโยคแสดงใจความหลัก ประโยคสนับสนุนใจความหลัก และประโยคลงท้าย เป็นต้น และที่สำคัญ คือ การลำดับความคิด (organization of ideas) ในหลาย ๆ รูปแบบ การใช้เครื่องหมายเพื่อที่จะนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ ทั้งในด้านการศึกษาต่อ การทำงาน ตลอดจนในชีวิตประจำวัน เพื่อให้การเขียน การนำเสนอความคิดต่าง ๆ เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ เข้าใจง่าย น่าสนใจ และถูกต้องตามความนิยม สอดคล้องกับ วันทนี แสงคล้าย เจริญ (2561) ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางทำข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 คือด้านการเพิ่มคำ อันดับที่ 3 คือด้านการใช้รูปแบบผิด อันดับที่ 4 คือด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง ขณะที่นักศึกษากลุ่มอ่อนทำข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 คือด้านการใช้รูปแบบผิด อันดับที่ 3 คือด้านการเพิ่มคำ และอันดับที่ 4 คือด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง นักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนมีระดับการรับรู้ข้อผิดพลาดในระดับปานกลางทุกด้าน เมื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษากลุ่มเก่งมีระดับการใช้กลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับมากทุกด้านยกเว้นด้านความจำที่มีระดับการใช้อยู่ในระดับปานกลาง ขณะที่นักศึกษากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนมีระดับการใช้กลยุทธ์ในการเขียนระดับปานกลางทุกด้าน เมื่อเปรียบเทียบกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ในด้านไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค สิ่งที่ได้พบจากผลการวิจัยก็มีความสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักวิจัยอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น Sattayatham and Ratanapinyowong (2007) ซึ่งก็พบว่าไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคนับเป็นปัญหาสำคัญที่พบในงานเขียนของนักศึกษาไทย ซึ่งทำให้การสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพ ส่วนข้อผิดพลาดในการเขียนระดับย่อหน้าด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ ส่วนใหญ่ก็จะเป็นผลมาจากปัญหาทางด้านไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค เมื่อนักศึกษาไม่รู้กฎเกณฑ์การใช้คำ การเรียงคำในประโยค การเรียงส่วนขยาย เป็นต้น ก็จะเป็นผลส่งให้นักศึกษาใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด แทนที่จะต้องขึ้นต้นประโยคใหม่โดยใช้มหัพภาค ก็ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ sentence fragments หรือ on sentences แล้วใช้จุลภาค แทน เป็นต้น

3. ดังที่ Rivers (1970) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบสำคัญในการเขียน คือ ต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น เป็นสิ่งที่สอนได้ และควรสอนอย่างมีกระบวนการขั้นตอน ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการเขียนระดับย่อหน้าทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านรูปแบบย่อหน้า โครงสร้างย่อหน้า ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักในการเขียนเพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจน ง่ายดาย น่าสนใจ และถูกต้องตามความนิยม จึงควรมีหลักสูตรรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าในหลักสูตรของทุกสาขาวิชา ซึ่งควรนำเนื้อหาทั้ง 4 ด้านดังกล่าวมาบรรจุในหลักสูตรรายวิชาต่อไป

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ควรมีการทำวิจัยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนกับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนวิชาการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษเพื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาดที่พบจากนักศึกษาทั้งสองหลักสูตร

2. ควรมีการทำวิจัยกลยุทธ์การเขียนกับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนวิชาการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษเพื่อเปรียบเทียบกลยุทธ์การเขียนที่นักศึกษาทั้งสองหลักสูตรใช้

รายการอ้างอิง

- นิติดา อติภทรนันท์. (2539). *การวิเคราะห์งานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วันทนี แสงคล้ายเจริญ. (2561). การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. *Veridian E-Journal*, 11(3), 538-554.
- Angelova, M. (1999). *An exploratory study of factors affecting the process and product of writing in English as a foreign language* (Doctoral dissertation). State University of New York. Buffalo.
- Beare, S. (2000). *Differences in content generating and planning processes of adult L1 and L2 proficient writers* (Doctoral dissertation). University of Ottawa. Canada.
- Chotirat, N. (1998). *An investigation on writing strategies employed by students with high and low writing ability* (Master's Degree Thesis). Mahidol University. Thailand.
- Cornbleet, S. and Carter, R. (2001). *The language of speech and writing*. The United States of American: Ruthledge.
- Dixon, C. N. and Nessel, D. (1983). *Language experience approach to reading (and writing): LEA for ESL*. California: The Alemany.
- Grabe, W. and Kaplan, R. (1989). *Writing in a second language: Contrastive rhetoric*. London and New York: Longman.
- Grensing, L. (1988). *Building your business writing*. *Management World*, 17(2), 17-18.
- Jandaprom, N. (1988). *Writing ability at the communication level of mathayom suksa six students in public secondary schools* (Master's Degree Thesis). Kasetsart University. Thailand.
- Jarunthawatchai, W. (2001). *A case study of writing strategies used in process writing by proficient and less proficient writers* (Master's Degree Thesis). Thammasat University. Thailand.

- Luekiatpaisarn, S. (1991). *A Comparison of English writing process as perceived by high and low English writing achievers in higher education institutions* (Master's Degree Thesis). Chulalongkorn University. Thailand.
- Lynch, W. (1998). *An investigation of writing strategies used by high ability seventh graders responding to a state-mandated explanatory writing assessment task*. Paper presented at the Annual Meeting of the American Educational Research Association, San Diego, CA, April 13- 17, 1998, ERIC database ED 418436.
- Puapunte, S. (1989). *The level of English writing ability of upper secondary school students* (Master's Degree Thesis). Chulalongkorn University. Thailand.
- Raimes, A. (1987). *Language proficiency, writing ability, and composing strategies: a study of ESL college student writers*. *Language Learning*. 37(3). Retrieved June 4, 2007, from <http://www.blackwell-synergy.com/doi/abs/10.1111/j.1467-17701987.tb00578.x>
- Rivers, W. (1970). *Teaching Foreign Language Skills*. Tokyo: Toppan.
- Sattaytham, A. and Ratanapinyowong, P. (2008). Analysis of Errors in Paragraph Writing in English by First year Medical Students from the four Medical Schools at Mahidol University. *Silpakorn University International Journal*, 9, 17-38.